

§ 39. Opłata ryczałtowa za aparaty boczne, urządzone nie przez Państwowy Zarząd Telefonów:

1. Za każdą boczną stację, umieszczoną w ubikacji mieszkaniowej lub zawodowej właściciela stacji głównej i w obrębie tej samej posiadłości co stacja główna, rocznie . . . . . 640.000 mk.
2. Za każdą inną boczną stację . 960.000 „

§ 40. Za wykonane przez Zarząd Państwowych Telefonów urządzenia telefoniczne z gniazdami wtyczkowymi pobiera się:

1. Za każde gniazdo wtyczkowe rocznie . . . . . 400.000 mk.
2. Za przewód łączący gniazda wtyczkowe między sobą i ze stacjami głównymi lub bocznymi za każde pełne 100 metr. lub część tychże podwójnego przewodu rocznie . . . . . 160.000 mk.

3. Za każdą szafkę łącznikową przeznaczoną do włączenia się w gniazda wtyczkowe należytość jak za stacje boczne wedle stawek § 36.

4. Przy urządzeniach, oddalonych więcej niż 5 klm. od centrali za nadwyżkę długości przewodu mierzonego od stacji głównej te same dodatki budowlane, jak przy stacjach głównych według § 35.

5. Przy urządzeniach telefonicznych z gniazdami wtyczkowymi, których nie urządził Państwowy Zarząd Telefonów pobiera się za każdą szafkę łącznikową przeznaczoną do włączenia się w gniazda wtyczkowe, należytość, jak za boczną stację wedle stawek § 39.

§ 41. Dodatkowe urządzenia przy stacjach telefonicznych (dzwonki, tarcze spadkowe, mikrofony, induktory, słuchawki) są dozwolone tylko w obrębie posiadłości stacji telefonicznej. Opłata wynosi:

1. Za każdy dodatkowy dzwonek rocznie . . . . . 160.000 mk.
2. Za każdą dodatkową tarczę spadkową rocznie . . . . . 160.000 mk.
3. Za drugi mikrofon rocznie . . . 240.000 mk.
4. Za każdy dodatkowy dzwonek innej konstrukcji aniżeli używany przez Państwowy Zarząd Telefonów rocznie . . . . . 240.000 mk.

5. Za dodatkowy induktor do aparatu telefonicznego dla baterji centralnych rocznie 160.000 mk:

6. Za przyrząd do chwilowego wyłączenia aparatu telefonicznego lub słuchawki rocznie 160.000 mk.

7. Za urządzenie dzwonekowe dołączone do tarcz spadkowych i za drugą słuchawkę nie pobiera się żadnych bieżących opłat.

8. Koszta sprawienia i utrzymania dodatkowych urządzeń od punktu 4 do 7 wraz z dodatkowymi materiałami zwraca abonent Zarządowi Państwowych Telefonów. Przedmioty kupione na rachunek abonenta stają się jego własnością. Dołączenia osobnych dzwoneków, uskutecznione przez samego abonenta do stacji telefonicznych, wykonanych przez Państwowy Zarząd Telefonów, muszą odpowiadać wymogom technicznym przepisany przez Państwowy Zarząd Telefonów.

Należytość za każdy dzwonek wynosi rocznie . . . . . 160.000 mk.

Za wszelkie inne małe roboty przy stacjach telefonicznych, jak np. zdjęcie i ponowne założenie prze-

wodu pokojowego, za naprawę uszkodzonego przewodu pokojowego albo doziemnego i t. p. świadczenia, płaci abonent rzeczywiste koszta.

Za wszelkie inne dostarczone i wykonane dodatkowe urządzenia, nie objęte tym paragrafem, ustanawia Państwowy Zarząd Telefonów od wypadku do wypadku warunki dostarczenia, przymocowania i utrzymania tych urządzeń.

§ 42. Dołączony do aparatu telefonicznego drugi aparat telefoniczny ręczny uważa się za boczną stację (§ 36); opłata wynosi:

1. Przy stacjach głównych i bocznych, urządzonych przez Państwowy Zarząd Telefonów rocznie . . . . . 640.000 mk.

2. Przy stacjach bocznych urządzonych nie przez Państwowy Zarząd Telefonów . . 300.000 mk.

§ 43. Za używanie przewodów, których koszta budowy przekraczają zwyczajne wydatki budowy, pobiera się oprócz przypadających zwykłych opłat 70% dodatku do kosztów nadzwyczajnych.

§ 44. Za aparaty, które są przeznaczone do umieszczenia w ubikacjach wilgotnych, płaci abonent 80% kosztów ich sprawienia. Oprócz tego pokrywa abonent koszta naprawy uszkodzonego z powodu wilgoci aparatu.

### 3. Różne opłaty.

§ 45. a) Należytość za codzienne podawanie dokładnego czasu abonentom rocznie . 800.000 mk.

b) Za wcześniejsze zniesienie urządzeń telegraficznych i telefonicznych za każdą stację główną lub boczną . . . . . 800.000 mk.

## 861.

### Rozporządzenie Ministra Skarbu

z dnia 15 października 1923 r.

w przedmiocie częściowej zmiany rozporządzeń Ministra Skarbu z dnia 24 lipca 1922 roku i 23 czerwca 1923 r. o wykonaniu rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 14 października 1921 r. dotyczącego opodatkowania spirytusu.

Na mocy § 16 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 14 października 1921 w przedmiocie opodatkowania spirytusu i wyrobów wódczanych na obszarze Rzeczypospolitej (Dz. U. R. P. № 86, poz. 628) zarządza się co następuje:

§ 1. § 1 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 24 lipca 1922 (Dz. U. R. P. № 62, poz. 559) ustęp czwarty o „kredytowaniu podatku” otrzymuje następujące brzmienie:

„Od pokredytowanych kwot podatku mają być opłacone odsetki w stosunku 24% rocznie obliczane od dnia w którym skorzystano z kredytu za cały okres kredytowania”.

§ 2. § 2 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 23 czerwca 1923 r. (Dz. U. R. P. № 66, poz. 516) otrzymuje następujące brzmienie:

„Kredyt jest najwyżej sześciotygodniowy i może być udzielany przez Izby Skarbowe za zabezpieczeniem przewidzianem w punktach A. B. C. D. § 4 rozp. Ministra Skarbu z dnia 28 października 1921 (Dz. U. R. P. № 96, poz. 705) najwyżej do wysokości pięciu miliardów marek. Po za temi wypadkami, decyzję co do udzielania kredytu zastrzega się Ministerstwu Skarbu.

§ 3. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 listopada 1923 r.

Minister Skarbu: *W. Kucharski*

## 862.

### Rozporządzenie Ministra Skarbu

z dnia 17 października 1923 r.

w przedmiocie ustalenia wykładnika wzrostu przeciętnych cen hurtowych, miarodajnego dla określenia wszelkich kwot oznaczonych w ustawie z dnia 14 maja 1923 r. w przedmiocie państwowego podatku przemysłowego jak i w załączonej do niej taryfie, na rok podatkowy 1924.

W myśl art. 124 i 126 ustawy z dnia 14 maja 1923 r. w przedmiocie państwowego podatku przemysłowego (Dz. U. R. P. № 58 poz. 412) zarządza się co następuje:

§ 1. Na rok podatkowy 1924 ustala się dla określenia wysokości wszelkich kwot, oznaczonych zarówno w ustawie z dnia 14 maja 1923 r. w przedmiocie państwowego podatku przemysłowego (Dz. U. R. P. № 58 poz. 412), jak i załączonej do niej taryfie, wykładnik podwyżki w wysokości „26,8” (dwadzieścia sześć całych osiem dziesiątych).

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu: *W. Kucharski*

## 863.

### Rozporządzenie Ministra Skarbu

z dnia 19 października 1923 r.

w przedmiocie blankietów wekslowych.

Na mocy art. 9 ustawy z dnia 26 października 1921 r. o opłatach stemplowych od weksli (Dz. U. R. P. z r. 1922 № 38, poz. 313) zarządza się co następuje:

§ 1. Uzupełniając postanowienia rozporządzenia Ministra Skarbu z dn. 24 stycznia 1923 r. w przedmiocie blankietów wekslowych (Dz. U. R. P. № 13, poz. 87), wypuszcza się w obieg dwie dalsze kategorie urzędowych blankietów wekslowych, oznaczone numerami 24 i 25, wartości 90.000 mk. i 150.000 mk.

Obie wspomniane kategorie blankietów wekslowych mają wymiar 28×11,5 cm.

Rysunek blankietu wekslowego kategorii № 24 (wymiar 9,8×3,8 cm.) utrzymany jest w kolorze brązowo-zielonym.

W górnem kole na tle brązowym znajduje się orzeł biały; pośrodku na takimże tle napis „Opłata stemplowa” i cyfra „M 90.000 M”.

W dolnem kole, na tle falistych jasno-zielonych linii, umieszczono cyfrę „90.000 mkp.” i napis „Marek polskich”; z lewej strony tekst, wykonany pismem angielskiem:

„Cena 90.000 mkp. Blankiet przy sumie weksla do 15.000.000 mkp. z terminem dłuższym niż trzy miesiące do 30.000.000 mkp. z terminem trzymiesięcznym”.

Rysunek blankietu wekslowego kategorii № 25 (wymiar 9,8×3,8 cm.) utrzymany jest w kolorze pomarańczowo-zielonym.

W górnem kole, na tle zielonym, znajduje się ustawowy orzeł biały; pośrodku na tle napis: „Opłata stemplowa” i cyfra „M 150.000 M”.

W dolnem kole, na tle falistych pomarańczowych linii, umieszczono cyfrę „150.000” i napis „Marek polskich”, z lewej strony tekst, wykonany pismem angielskiem:

„Cena 150.000 mkp. Blankiet przy sumie weksla do 25.000.000 mkp. z terminem dłuższym niż trzy miesiące, do 50.000.000 mkp. z terminem trzymiesięcznym”.

§ 2. Równocześnie wypuszcza się w obieg blankiety wekslowe kategorii od 1 do 16 włącznie (patrz: załącznik do cyt. rozp. Ministra Skarbu z dnia 24 stycznia 1923 r. Dz. U. R. P. № 13, poz. 87), wytłoczone wyłącznie w kolorze czarnym.

Przez wypuszczenie w obieg tych blankietów wekslowych nie tracą swej ważności blankiety kategorii od 1 do 16 włącznie, w kolorze cielisto-czarnym.

§ 3. Rozporządzenie niniejsze zyskuje moc obowiązującą z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu: *W. Kucharski*

## 864.

### Rozporządzenie Ministra Kolei Żelaznych

z dnia 12 października 1923 r.

o wprowadzeniu na polskich kolejach górnośląskich postanowień taryfowych, zawartych w części II „Taryfy polskich normalnotorowych kolei państwowych na przewóz osób, psów, bagażu i przesyłek nadzwyczajnych”.

Na mocy art. 438 polsko-niemieckiej konwencji górnośląskiej z dnia 15 maja 1922 (Dz. U. R. P. № 44, poz. 371) i rozporządzenia rządu (Verordnung der Reichsregierung) z dn. 29 października 1920 r. № 7837 R. G. Bl. 216 z 1920 r. o upoważnieniu Ministra Kolejo-